

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Μια αληθινή ιστορία

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

- 1980, ΟΙ ΑΝΗΛΙΚΟΙ, *Μυθιστόρημα*
- 1982, ΤΟ ΠΑΥΣΙΠΟΝΟ, *Μυθιστόρημα*
- 1984, ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ, *Διηγήματα*
- 1987, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΤΗΝΟΥΣ, *Μυθιστόρημα*
- 1994, Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ, *Μυθιστόρημα*
- 1995, ΑΝΑΛΑΦΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, *Διηγήματα*
- 1998, ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ, *Σπονδυλωτό μυθιστόρημα*
(μαζί με τους Κ. Μουρσελά, Γ. Σκούρτη, Αντ. Σουρούνη)
- 1999, ΚΟΜΕΝΤΙ, *Διηγήματα*
- 2000, ΠΙΠΕΡΙ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ, *Ανάλεκτα κείμενα*
- 2004, ΤΟ ΡΑΒΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΟΤΟ, *Αναγνώσεις*
- 2004, Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΑΣ, *Η δίκη της 17 Νοέμβρη*
- 2004, ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ, *Μυθιστόρημα*
- 2005, ΠΙΚΑΝΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, *Διηγήματα*
- 2006, Η ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ, *Μια αληθινή ιστορία*
- 2007, ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ, *Πορτρέτα*
- 2009, Ο ΣΙΣΥΦΟΣ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ, *Νοβέλα*
- 2010, ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ, *Η ανάγνωση ως απόλαυση*
- 2016, ΗΜΟΥΝ ΚΙ ΕΓΩ ΕΚΕΙ, *Πολιτικά κείμενα*
- 2016, ΓΚΑΓΚΑΡΙΝ, *Ο κόσμος από χαμηλά*
- 2018, Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΛΥΠΑΤΑΙ, *Μυθιστόρημα*
- 2019, ΕΙΣΑΙ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΣΑΙ, *Μια αιχμηρή ματιά*
- 2021, ΤΟ ΟΠΙΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, *Μια ανορθόδοξη προσέγγιση*
- 2024, ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, *Μια αληθινή ιστορία*

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Μια αληθινή ιστορία

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2024

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Ελένη Μπούρα
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Κατερίνα Λελούδη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
και Πέτρος Τατσόπουλος

ISBN 978-618-03-4199-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84199
Κ.Ε.Π. 6252 Κ.Π. 20765

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Στην Ελένη

*«Τα πουλιά που γεννιούνται σε κλουβί
νομίζουν ότι το πέταγμα είναι ασθένεια».*

ΑΛΕΧΑΝΤΡΟ ΧΟΔΟΡΟΦΣΚΙ

I

ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Όταν δεν γνωρίζεις τον βιολογικό σου πατέρα, όπως συμβαίνει στη δική μου περίπτωση, ο Διάβολος δεν είναι το χειρότερο πιθανό ενδεχόμενο. Θέλω να πω, όταν είσαι αγνώστου πατρός, κινδυνεύεις ανά πάσα στιγμή να βρεθείς απέναντι στον πρώτο τυχόντα που να σου μοιάζει κάπως και να ισχυριστεί ότι είναι εκείνος ο ακούσιος δωρητής σπέρματος που γονιμοποίησε τη βιολογική σου μητέρα προς τα τέλη Μαρτίου του 1959 προκειμένου να γεννηθείς εσύ εννέα μήνες αργότερα. Εξυπακούεται πως, όσο περνούν τα χρόνια, αυτό το ενδεχόμενο μειώνεται αισθητά και στη δική μου ηλικία –έκλεισα πια τα εξήντα τέσσερα– το ενδεχόμενο τείνει να μηδενιστεί, δεδομένου ότι ο βιολογικός μου πατέρας, εάν ζει ακόμη, θα πρέπει να έχει πατήσει τουλάχιστον τα ογδόντα πέντε, μην πω τα ενενήντα. Πολύ δύσκολο, αν και όχι ολότελα απίθανο. Δίνω άλλη μια πενταετία στον εαυτό μου για να εξετάσει με συγκρατημένη αισιοδοξία όποιο άγνωστο αρσενικό χούφταλο με προσεγγίσει στον δρόμο ή λάβει τη θαρραλέα απόφαση να μου τηλεφωνήσει. Ποτέ μη λες ποτέ.

Μολονότι ασχολήθηκα επί μακρόν για να εντοπίσω και να συναντήσω τη βιολογική μου μητέρα, δεν αφιέρωσα σχεδόν καθόλου χρόνο για να εντοπίσω και, ει δυνατόν, να συναντήσω τον βιολογικό μου πατέρα (όχι πως θα ήταν εύκολο, εάν το επιχειρούσα). Έχω δύο πρόχειρες εξηγήσεις για τη φαινομενικά ανεξήγητη επιλεκτική αδιαφορία μου: μια μικρόψυχη και μια πιο ρομαντική. Ξεκινώντας από τη μικρόψυχη, θα την περιέγραφα περισσότερο ως ανταπόδοση μικροψυχίας παρά ως μικροψυχία καθεαυτή: Γιατί να ψάξω και να βρω έναν άνθρωπο που δεν έψαξε ποτέ να βρει εμένα, ίσως και δεν γνώριζε καν την ύπαρξή μου; Η περιέργεια θα ήταν ένα καλό κίνητρο, η απληστία ακόμα καλύτερο, σε περίπτωση που έπεφτα πάνω σε ένα πάμπλουτο γομάρι, του ανέμιζα μπροστά στη μούρη τα αδιαμφισβήτητα αποτελέσματα ενός τεστ DNA (αφού προηγουμένως, εννοείται, εξασφάλιζα με δόλια μέσα δικό του γενετικό υλικό) και τον υποχρέωνα να μοιραστεί μαζί μου την αμύθητη περιουσία του.

Αυτό το σενάριο μπάζει σε πολλά σημεία, με κυριότερο το «σύνδρομο της κατασαρίδας», όπως το ανέπτυξε ο διάσημος αστροφυσικός Στίβεν Χόκινγκ λίγο πριν εγκαταλείψει τα εγκόσμια: Είμαστε σίγουροι για τις αγαθές προθέσεις των εξωγήινων; Τι θα συμβεί εάν πάσχουν κι εκείνοι από το δικό μας «σύνδρομο της κατασαρίδας» –να θέλουμε να τις λιώσουμε άμα τη εμφανίσει–, με μόνη διαφορά ότι στα δικά τους μάτια οι κατασαρίδες να είμαστε εμείς; Κατ' επέκταση, εάν ο βιολογικός μου πατέρας ήταν συγκλονιστικά πλούσιος, μπορεί να μην του ήταν και τόσο δύσκολο να με

ξεφορτωθεί· εάν, πάλι, ήταν συγκλονιστικά φτωχός, μπορεί να έτρεχα και να μην έφτανα πώς θα τον ξεφορτωθώ εγώ.

Η ρομαντική εξήγηση είναι λιγότερο μοχθηρή και είμαι σχεδόν σίγουρος πως κάποια στιγμή έχει περάσει από το μυαλό όλων των παιδιών που δεν γνωρίζουν τον βιολογικό τους πατέρα. Εάν αγνοείς την ταυτότητα του πατέρα σου, μπορείς να φαντασιωθείς στη θέση του οιονδήποτε και, με έναν μόνο λογικό διασκελισμό, να πιστέψεις ότι μπορείς κι εσύ να γίνεις οιοσδήποτε· από τα ψηλά στα χαμηλά και από τα αλώνια στα σαλόνια, κάθε πεπρωμένο παραμένει ανοιχτό μπροστά σου ως πιθανότητα. Γιατί να βιαστείς και να καταστρέψεις αυτή την τόσο θελκτική ποικιλία πεπρωμένων αντικαθιστώντας την με τον έναν και μοναδικό δωρητή σπέρματος που συνενυρέθηκε με τη βιολογική σου μητέρα; Είναι ζήτημα πλουραλισμού κι ελευθερίας – και συγγνώμη για τον πλεονασμό.

Χρειάζεται άραγε να επισημάνω ότι ο Διάβολος δεν υπόκειται σε κανέναν από τους ανωτέρω περιορισμούς; Ως έκπτωτος άγγελος προ αμνημονεύτων χιλιετιών, αντιλαμβάνεται τα ογδόντα και τα ενενήντα χρόνια ως μια ανάσα ή όπως μνημονεύεται στο σχετικό ανέκδοτο με τον μεγάλο του αντίπαλο: «Θεέ μου, τι είναι για σένα ένα εκατομμύριο χρόνια;». «Είναι ένα δευτερόλεπτο». «Τι είναι για σένα ένα εκατομμύριο ευρώ;» «Ένα σεντ». «Θεέ μου, δώσε μου ένα σεντ». «Περίμενε ένα δευτερόλεπτο». Αντιστοίχως, μπορεί να δανειστεί οιαδήποτε μορφή και οιαδήποτε επαγγελματική ιδιότητα· οι παλαιότεροι ίσως θυμούνται τον *Δικηγόρο του Διαβόλου* με τον Αλ Πατσίνιο στον ομώνυμο ρόλο,

που παρέπεμπε και στην πολύ γνωστή λαϊκή έκφραση, κοινή σε αμφότερες τις όχθες του Ατλαντικού. Τούτων δοθέντων, γιατί να μην είναι πατέρας μου ο Διάβολος;

Μέχρι σήμερα δεν έχω στα χέρια μου κάποια ισχυρή ένδειξη ότι δεν είναι, αλλά έναν ισχυρό ενδοιασμό: Δεν πιστεύω στην ύπαρξή του. Ξέρετε, σε αντίθεση με την ευρέως διαδεδομένη δοξασία ότι εμείς οι άθεοι ομνύουμε στον Σατανά –θυσιάζουμε και μωρά παιδιά, άμα λάχει–, οι περισσότεροι από εμάς, όσοι τουλάχιστον δεν είναι πυροβολημένοι, θεωρούν ότι Θεός και Διάβολος πάνε πακέτο: Δεν γίνεται να μην πιστεύεις στην ύπαρξη του ενός και να πιστεύεις στην ύπαρξη του άλλου. Ο Διάβολος, λοιπόν, μπορεί να μην υπάρχει, αλλά σχεδόν σίγουρα υπάρχω εγώ. Τίποτε δεν αποκλείει, βεβαίως, να ισχύει το περίφημο όνειρο της πεταλούδας –«εγώ ονειρεύομαι μια πεταλούδα ή μια πεταλούδα ονειρεύεται εμένα;»– κι εσείς, εγώ, όλοι μας, να μην είμαστε παρά η ψυχαγωγική ζύμη στα όνειρα του Διαβόλου, αλλά επειδή σε αυτό το βιβλίο σκοπεύω ν' ασχοληθώ με κάθε λογής διαταραχές, καλό είναι να το πάω λάου λάου και να μη σας μπερδέψω από τώρα. Άλλωστε, εάν η *Ελεύθερη Ώρα*, η λατρεμένη εφημερίδα των απανταχού διαταραγμένων, με μια σειρά από θορυβώδη πρωτοσέλιδα, δεν μου εμφυσούσε την ιδέα ότι είμαι το «Παιδί του Διαβόλου», η τελευταία ούτε που θα μου περνούσε από το μυαλό. Όταν σου αποδίδουν ανάλογη καταγωγή εκείνοι που έχουν σπουδάσει το αντικείμενο, είτε την ενστερνίζεσαι είτε δεν την ενστερνίζεσαι, δεν μπορείς παρά να νιώσεις κολακευμένος. Εν αναμονή, λοιπόν, της ανώμαλης

προσγείωσης με την εμφάνιση του αληθινού μου πατέρα, που τη βλέπω όλο και πιο χλωμή, αποδέχομαι τον προσωρινό, που στο κάτω κάτω είναι και μια διεθνής σελέμπριτι. Ουδέν μονιμότερον του προσωρινού, έτσι δεν λένε;

Πέρα από την πλάκα. Η αλήθεια είναι ότι πριν από μια πενταετία βρέθηκα πολύ κοντά στο σημείο να διαπιστώσω ιδίοις όμμασι εάν υπάρχει Θεός, εάν υπάρχει Διάβολος κι εάν όσοι εμφανίζονται τεθλιμμένοι στην κηδεία σου πάνε ένα στενό παρακάτω και ξεκαρδίζονται. Λίγα λεπτά της ώρας με απομάκρυναν επί χρόνια από την ευχάριστη θέση να λύσω μεμιάς όλες μου τις απορίες. Από εκεί κρίνω σκόπιμο να ξεκινήσω την αφήγησή μου. Από τον όχι και τόσο μακρινό Οκτώβριο του 2019.

ΣΧΕΔΟΝ ΝΕΚΡΟΣ

«Εσύ το λες *καταγκιοζιλίκια*. Εμείς το λέμε infotainment. Information και entertainment σε κοινή συσκευασία. Το παρόν της τηλεόρασης». Αυτόν τον ορισμό έδινε ο Σταμάτης Τσελέπης, μία από τις αντιπαθέστερες περσόνες στην *Κυρία που λυπάται*, το πιο πρόσφατο μυθιστόρημά μου, δημοσιευμένο τον Δεκέμβριο του 2018. Εκείνο που δεν γνώριζε τότε ούτε ο Τσελέπης ούτε ο δημιουργός του ήταν ότι το infotainment είχε πλασαριστεί κατά τη δεκαετία του 1980 με πολύ πιο σοβαρά εχέγγυα από μια ομάδα Βρετανών επιστημόνων προκειμένου να διανθίσει με ανάλαφρα κωμικά σκετσάκια πληκτικές ημερίδες μουρτζούφληδων (με σεβασμό όμως πάντα προς την ακαδημαϊκή δεοντολογία) και μονάχα συν τω χρόνω διολίσθησε προς την ευτέλεια και τη φαιδρότητα. Σήμερα έχει επικρατήσει παγκοσμίως να σημαίνει τις «ήπιες ειδήσεις» σε αντίστιξη προς τις «σκληρές». Τόσο ήπιες καμιά φορά, που παύουν να είναι ειδήσεις.

Ωστόσο, ακόμα και στο σύμπαν των «ήπιων ειδήσεων» υφίστανται διαβαθμίσεις, ανάλογα με τη δοσολογία πλη-

ροφορίας προς ψυχαγωγία. Αλλού τα «καραγκιοζιλίκια» κυριαρχούν με ένα ποτ πουρί κουτσομπολιού, μαγειρικής και αστρολογίας μαζί με τακτικές κληρώσεις δώρων ως αναγκαίο αγκίστρι τηλεθέασης, αλλού τηρούνται κάπως τα προσχήματα και αποφεύγεται η ακραία ξεφτίλα. Εξάλλου, μέχρι και την περασμένη δεκαετία, ήταν του συρμού να γυρίζονται live οι εκπομπές infotainment παρουσία κοινού, ενίοτε και παρεμβατικού με λιγότερο ή περισσότερο «στημένες» ερωτήσεις, αλιευμένου συνήθως είτε από γυμνάσια και λύκεια είτε από σχολές δημοσιογραφίας. Αλησμόνητη, ως εκ τούτου, παραμένει η εκπομπή με παρουσιάστρια την Τατιάνα Στεφανίδου και προσκεκλημένη την Τζούλια Αλεξανδράτου τον Μάρτιο του 2010 στον Antenna, όπου η δεύτερη, εν μέσω θυελλωδών χειροκροτημάτων δεκαπεντάχρονων και δεκαεξάχρονων, παραδέχτηκε ευθαρσώς ότι το αισθησιακό DVD που κυκλοφόρησε στην αγορά με την ίδια πρωταγωνίστρια δεν ήταν προϊόν υποκλοπής μιας «προσωπικής» της «στιγμής», αλλά το γύρισε in cold blood «για τα λεφτά». Όσο βυθιζόμασταν όμως στην οικονομική κρίση, οι εκπομπές infotainment παρουσία κοινού ολοένα και αραίωναν, ώσπου να περιοριστούν στα βιντεοσκοπημένα μεταμεσονύκτια talk shows, προτού υποκατασταθούν κι εκεί από πλάνα-κονσέρβες με κοινό, καθώς και χαχανητά ή παλαμάκια εξίσου μπαγιάτικα. Μολαταύτα διαχρονικά, τότε και τώρα, πάντοτε παραμένει σταθερό ζητούμενο η εκμαίευση συγκίνησης: το εύκολο γέλιο και το εύκολο δάκρυ. Δεν δικαιούσαι να ζητάς περισσότερα από κάποιον που με τη μισή του καρδιά πα-

ρακολουθεί τον τηλεοπτικό δέκτη και με την άλλη μισή το αναμμένο μάτι της κουζίνας.

Τον Οκτώβριο του 2019 οι εκπομπές infotainment της απογευματινής ζώνης βρίσκονταν στη μέση αυτής της διαδρομής. Η Τατιάνα Στεφανίδου είχε μετακομίσει από τον Antenna στον ΣΚΑΪ, είχε μετονομάσει την εκπομπή της από *Αξίζει να το δεις* σε *Μαζί σου* αλλά είχε διατηρήσει την ίδια συνταγή. Το *Μαζί σου* γυριζόταν ακόμη παρουσία κοινού, πιο ευάριθμου σε σχέση με το παρελθόν και πιο συγκρατημένου στις εκδηλώσεις του, δίχως εντούτοις να παύει να αποτελεί πηγή άγχους για τον καλεσμένο της 5ης Οκτωβρίου. Ο εν λόγω καλεσμένος δεν ήταν συνηθισμένος να ξετυλίγει τον ειρμό των σκέψεών του μπροστά σε «ζωντανό κοινό», πόσο μάλλον σε απευθείας τηλεοπτική μετάδοση. Ήταν ένας ευτραφής μεσήλικας με λαϊκό παρουσιαστικό, κάποιος που θα τον χαρακτηρίζαμε «γλυκούλη», προτού και αυτός ο χαρακτηρισμός αμαυρωθεί με τις δικαστικές περιπέτειες ενός πασίγνωστου αστέρα του θεάματος. Ήταν επίσης έμπειρος καρδιοχειρουργός και –όπως θα τον σύστηνε ευθύς αμέσως η Στεφανίδου στους τηλεθεατές της– ο «φύλακας-άγγελος» που έσωσε τη ζωή μου.

«Για όσους μπήκατε τώρα στη συντροφιά μας και δεν μας παρακολουθήσατε πριν από τις διαφημίσεις» δήλωσε εισαγωγικά η Τατιάνα «ο κύριος Δημήτρης Λυμπεριάδης είναι διευθυντής του Εθνικού Συστήματος Υγείας. Γιατρέ, καλώς ήλθατε. Φθάνει ο Πέτρος στο νοσοκομείο. Σας ειδοποιούνε ότι πρέπει να τρέξετε στο χειρουργείο;».

«Έφθασε στους καρδιολόγους» διευκρινίζει ο Λυμπεριάδης «γιατί στην αρχή νόμιζαν ότι είχε έμφραγμα. Τον πήγανε τρέχοντας στο Αιμοδυναμικό. Μόλις τον βάλανε στο τραπέζι, άρχισε να έχει έντονη δύσπνοια. Με την πρώτη έγγυση καταλάβανε ότι κάτι άλλο συμβαίνει και χτύπησαν σ' εμάς».

«Όταν λέτε “την πρώτη έγγυση”;»

«Φαρμάκου. Για να κάνουν στεφανιογραφία».

«Α, μάλιστα. Θέλανε να δούνε τι γίνεται—»

«—με τ' αγγεία».

«Με τ' αγγεία της καρδιάς. Εκεί λοιπόν—»

«—δεχτήκαμε κλήση κι έτρεξα εγώ κάτω. Τον είδα ότι δυσπνοεί. “Τρέχτε τον επάνω αμέσως” λέω “στο χειρουργείο”. Μου λένε, να του κάνουμε αξονική, άλλες εξετάσεις, “δεν προλαβαίνουμε, τελειώνει” λέω “ή τώρα ή τελειώνει, τρέχτε τον επάνω”. Και τρέχω κι εγώ επάνω, μαζί με τον άρρωστο».

«Εσείς πού καταλάβατε, τώρα, σε απλά ελληνικά—»

«Από εμπειρία».

«—γιατί εσείς, ως γιατρός, κάποιους δείκτες είδατε—»

«Όχι» εμμένει ο Λυμπεριάδης «τον είδα κατάχλωμο και κατάλαβα ότι κάτι συμβαίνει με αυτόν τον πόνο — αυτός ο πόνος είναι χαρακτηριστικός για το ανεύρυσμα κοιλιακού διαχωρισμού, ο έμπειρος γιατρός το καταλαβαίνει... Τον τρέξαν οι φορείς κι εγώ από πίσω, ο αναισθησιολόγος τον διασωλήνωσε στον διάδρομο γρήγορα γρήγορα για να μη μας πεθάνει και, όταν οι φορείς τον βάλανε στο τραπέζι το χειρουργικό, η πίεσή του είχε πέσει σχεδόν στο μηδέν,

είχε τρία τέσσερα πίεση... Τον άνοιξα πριν καλά καλά τελειώσει η νάρκωση».

«Είχε πέσει η πίεση» επαναλαμβάνει μηχανικά η Στεφανίδου «σχεδόν δεν είχε σφυγμό—».

«—διότι είχε σπάσει η αορτή» επεξηγεί ο γιατρός. «Η αορτή είναι το μεγάλο κανάλι που φεύγει από την καρδιά και πάει το αίμα προς το κεφάλι, προς τα πόδια, προς τα όργανά μας... Αυτό είχε σπάσει και είχε γεμίσει με αίμα η περικαρδιακή κοιλότητα. Κάθε όργανο στον οργανισμό μας είναι περιγεγραμμένο από μια κοιλότητα. Εκεί είχε πάει το αίμα κι έπνιγε την καρδιά».

«Και όταν λέτε “πριν καλά καλά τελειώσει η νάρκωση”;»

«Του έδινε ο αναισθησιολόγος το φάρμακο από πάνω κι εγώ παράλληλα έκανα την τομή».

«Αισθάνθηκε κάτι εκείνη την ώρα;»

Ο Λυμπεριάδης χαμογέλασε. «Νομίζω πως όχι».

«Αυτό το “νομίζω”» ανταπέδωσε αμήχανα το χαμόγελο η Τατιάνα «είναι λίγο... Εκείνη την ώρα, όμως, κόψατε όσο πιο γρήγορα μπορούσατε».

«Ακριβώς».

«Εάν δεν έμπαινε στο χειρουργείο τόσο γρήγορα—»

«Είχε τελειώσει».

«Δεν θα ζούσε τώρα, έτσι;»

«Είχε τελειώσει. Ή αν κάναμε περαιτέρω εξετάσεις. Είχε τελειώσει».

«Θα σας έμενε πάνω στον τομογράφο».

«Φυσικά, φυσικά... Και με το που τον ανοίξαμε, λίγο που άνοιξα το περικάρδιο, γέμισε ο κόσμος αίμα».

«Γιατρέ, πόσο εύκολο είναι αυτό κανείς να το ξαναμολτήσει; Να το ξανασυνδέσει;»

«Υπάρχουν τρόποι που γίνονται αυτά τα πράγματα – αν προλάβεις και αν είσαι αρκούντως επιθετικός... Παράλληλα με τον θώρακα ανοίγουμε και τον ώμο. Βρίσκουμε ένα αγγείο, ράβουμε ένα μόσχευμα, βάζουμε τον ασθενή στην εξωσωματική και προχωράμε».

«Καταλαβαίνω ότι εκείνη την ώρα θέλει τεράστια ψυχραιμία και πάρα πολύ γρήγορες κινήσεις».

«Ακριβώς. Χάθηκες. Αν σκεφτείς ν' αποφασίσεις τι θα κάνεις, χάθηκες, τον έχασες».

«Αν πάρεις δηλαδή λίγο χρόνο για να σκεφτείς πώς θα το χειριστείς».

«Ακριβώς. Δεν υπάρχει χρόνος. Ή είσαι επιθετικός και το ξέρεις και το κάνεις ή δεν το ξέρεις και—» συμπλήρωσε τη φράση του με τη χαρακτηριστική χειρονομία του *τετέλεσται*.

«—και χάνεται ο ασθενής. Διάβασα ότι μετά την επέμβαση ξύπνησε, τον ξυπνήσατε. Σας μίλησε, καταλάβαινε; Ήξερε τι του είχε συμβεί;»

«Δεν το είχε καταλάβει. Απλώς είχε μείνει στο μυαλό του η δύσπνοια. Δεν είχε καταλάβει πολλά πράγματα και την άλλη μέρα το πρωί... – γιατί, δεν ξέρω, τελειώσαμε απόγευμα, βράδυ—»

«Πόσες ώρες κράτησε η επέμβαση;»

«Πέντε με έξι ώρες. Μέχρι που να μπορέσουμε να σταματήσουμε αιμορραγίες, ιστορίες κι όλα αυτά, μέχρι που κλείσαμε τον άρρωστο και τον πήγαμε στη Μονάδα Εντα-

τικής Θεραπείας... Στη μονάδα ήτανε σταθερός, δεν είχε ιδιαίτερα προβλήματα και κόψαμε τα φάρμακα για να ξυπνήσει την άλλη μέρα το πρωί... Όταν ήταν να ξυπνήσει, βεβαίως, ακουστήκανε πολλά, οχ οχ οχ, τι έγινε, αχ ουχ, μήπως και...» κατεβάζει τα χέρια του κατευναστικά «...ήρεμα, εγώ μπήκα στο χειρουργείο μου, στο άλλο χειρουργείο, γιατί εκείνη την ώρα που μας τον φέρανε ήταν να βάλουμε ένα άλλο χειρουργείο, έναν κύριο από τη Σπάρτη, που τον αναβάλαμε για την επομένη—»

«Γιατρέ» τον επανέφερε η Στεφανίδου «να ρωτήσω κάτι κλείνοντας; Τι χρειάζεται για να είναι κανείς καλός γιατρός; Γιατί μας βλέπουνε και νέοι γιατροί. Τι χρειάζεται;».

Ο Λυμπεριάδης έδειξε συγκινημένος. «Αγάπη για τον άρρωστο. Τίποτε άλλο».

«Διότι προβάλλουμε συχνά γιατρούς του ιδιωτικού τομέα» επέμεινε απολογητικά η Τατιάνα «μεγαλογιατρούς... Πόσα χρόνια είστε στο Εθνικό Σύστημα Υγείας;».

«Είκοσι πέντε».

«Άρα σημαίνει ότι αγαπάτε πάρα πολύ αυτή τη δουλειά».

«Φυσικά. Και να ξαναγεννιόμουνα πάλι το ίδιο θα 'κανα».

Ένα θερμό χειροκρότημα από το ακροατήριο συνόδευσε τα λόγια του. Τον χειροκρότησε και η Στεφανίδου.

«Θέλω να σας ευχαριστήσω μέσα από την καρδιά μου» ανακεφαλαίωσε η οικοδέσποινα «γι' αυτό που είπατε, για όλους τους ασθενείς που έχετε σώσει, για όλο τον κόσμο που έχετε βοηθήσει, για τα ξενύχτια σας, για τις υπερωρίες

σας, για όλα αυτά που έχετε κάνει, για το ότι έχετε δώσει ζωή στον κόσμο και θέλω να σας ευχαριστήσω γιατί μέσα από τη συγκίνησή σας, όταν είπατε ότι αυτό που χρειάζεται είναι ν' αγαπάς τον άρρωστο, τον ασθενή, μέσα από τη συγκίνησή σας φαίνεται η αγάπη σας για τον συνάνθρωπο. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ».

«Εγώ σας ευχαριστώ» αποκρίθηκε ο γιατρός βουρκωμένος, κάτω από παρατεταμένα πλέον χειροκροτήματα του κοινού. Οικοδόεσποινα και καλεσμένος σηκώθηκαν και αντάλλαξαν ασπασμούς.

«Εκτός από τους παπάδες» δήλωσε η Τατιάνα εν κατακλείδι μ' ένα πλατύ χαμόγελο «πρέπει και στους γιατρούς να φιλάμε τα χέρια».

Ούτε που θα μου περνούσε από το μυαλό λίγες ημέρες αργότερα, όταν θα έβλεπα για πρώτη φορά στο YouTube αυτή την εκπομπή της Τατιάνας Στεφανίδου, πόσο συχνά μέσα στην επόμενη πενταετία θα χρειαζόταν να υπερασπισθώ την τελευταία ανάλαφρη ατάκα της. Για την ακρίβεια, εάν με προκαλούσατε τότε να στοιχηματίσω προς ποια κατεύθυνση θα στραφούν τα ενδιαφέροντά μου αφότου πέτυχα το πρωτεύον, να παραμείνω πάνω από το χορτάρι, μπορείτε να είστε βέβαιοι πως δεν θα πόνταρα καν στο παπαδαριό.

Στη χώρα όπου δημοφιλείς άγιοι, νεκροί εδώ και τρεις αιώνες, απαιτούν κάθε είκοσι πέντε χρόνια να τους αλλάζουν τα άμφια και αγράμματοι καλόγεροι συνομιλούν με σαύρες ή ρίχνουν στα σκουπίδια τον Δαρβίνο, ακόμα και η πιο παρανοϊκή τερατολογία εντάσσεται σε μια ιδιότυπη «κανονικότητα» ενώ ταυτόχρονα κάθε απόπειρα για την άρθρωση στοιχειωδώς «ορθού λόγου» αντιμετωπίζεται ως «εξωφρενική», αν όχι ως υπαγορευμένη από τον ίδιο τον Διάβολο.

Πάνω και πίσω από αυτή τη μεσαιωνική παλινδρόμηση, στον σκληρό πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τη συναίνεση των πολιτικών αρχών και τη δικαιοσύνη ηχηρά απούσα, στήνεται ένας θηριώδης «εισπρακτικός μηχανισμός» γύρω από ανεξέλεγκτα «ιερά λείψανα» κι εξόφθαλμες «απάτες θαυμάτων» με ανυπολόγιστα κέρδη. Ο Πέτρος Τατσόπουλος, δεκαοχτώ χρόνια μετά τη γλυκόπικρη Καλοσύνη των ξένων, επανέρχεται με μια αυτοβιογραφική αφήγηση υψηλής έντασης και με την ανυποχώρητη πρόθεση να πει τα πράγματα με το όνομά τους.

ISBN: 978-618-03-4199-7

9 786180 341997

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 841997

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book